

Arpaïs du bois
bij Gallery FIFTY ONE

SEISMOGRAFISCHE TEKENINGEN

In 2012 toonde Gallery FIFTY ONE voor het eerst tekeningen van Arpaïs du bois met foto's van Yamamoto Masao in de duuten-tonstelling 'Where We Met'. Een uiterst poëtische en sensibele dialoog over oorverdovende stilte en leegte, die ook in het gelijknamige boek subtiel naar voren kwam. In de huidige solo 'Par Les Bretelles' brengt de galerie een uitgebreide selectie tekeningen van het voorbije jaar.

Isabelle DE BAETS

De voorbije vijftien jaar maakte Arpaïs du bois dagelijks tekeningen in schriften die ze 'Carnets Quotidiens' noemt. Een stroom van dagelijkse observaties en bedenkingen vinden er hun neerslag in uitgezuiverde, vrij abstracte tekeningen, die een grote sensitiviteit en fragiliteit prijsgeven. Kenmerkend zijn de heldere grafische lijnen, het gedempte kleurgebruik en de snedige, soms poëtische teksten. Het voorbije jaar maakte Arpaïs haar tekeningen tijdens langdurige verblijven in heetste steden als Hong Kong, Parijs, New York en in de intimiteit van haar vertrouwde atelier in Antwerpen en Zuid-Frankrijk. De compactheid van haar werkmateriaal (een koffertje met schriften, wat verf en potloden) laat toe dat ze overal kan werken. De plek waar ze werkt heeft kennelijk ook geen invloed op het resultaat. Het uit de weg ruimen van dagelijkse beslomme-

Arpaïs du bois (foto: Jean-Pierre Stoop)

ringen en begrenzingen, het nemen van de nodige afstand tot de wereld en de onmiddellijke omgeving hebben het soort tekeningen mogelijk gemaakt (zo lees ik in de perstekst) zoals het werk dat de titel aan de tentoonstelling gaf: 'Retenir le monde par les bretelles', wat niet anders betekent dan de wereld in toom houden.

In het voorbije jaar werkte Arpaïs ook intens mee aan de lang verwachte monografie van de Zwitserse architect Peter Zumthor, (Peter Zumthor 1985-2013 Buildings and Projects), die in april bij Scheidegger & Spiess verscheen. Zumthors uitnodiging om Arpaïs bij zijn boek te betrekken, kwam er nadat hij haar boek 'Where

We Met' had gezien. Het ging hier echter niet om het samenbrengen van werken van hen beiden, wel om een intense samenwerking met een klein team met en rond Zumthor. Dat resulteerde in een architectuurboek, dat geen doorsnee overzichtswerk is geworden, maar wel een prachtig kunstenaarsboek dat naast de voorstelling van Zumthors architectuurprojecten ook evenzeer in de diepte iets zegt over de maker.

Arpaïs du bois, 'assez-vous, il faut qu'on parle', 2014, inkt en houtskool op papier, 2014, 150 x 110 cm, © en courtesy Gallery FIFTY ONE

Welke betekenis hebben de tekeningen voor jou?
Arpaïs du bois: "Het is in elk geval de hoofdmoot van mijn werk. Ik heb een hoog werkritme en dit is wat ik elke dag 's avonds een paar uur doe."

"In die cahiers raket ik de voorbije dag terug op. Ondertussen is het een mengeling van schrijven, tekenen en schilderen geworden, die dingen vasthouden die ik gezien, gehoord of gedacht heb en die bepaalde gevoelens hebben opgeroepen."

"Bij de tekeningen die ik nu toon, ben ik gaan sprokkelen tussen cahiers van vorige zomer tot nu. In sommige van die cahiers zie ik bepaalde thema's terug komen, waar ik me op het moment zelf niet bewust van was, maar die wel degelijk op papier staan. Het zijn die draden, die ik terug opneem en die ik dan in een samenhangend geheel in een tentoonstelling breng."

"Achteraf bekeken lijken vele tekeningen en bijhorende teksten, qua donkerte en beladenheid, nogal hard op de realiteit geënt. Deze reeks lijkt bijna een soort verslag van de actuele conflicten in Syrië en Gaza, maar feitelijk dateren ze van een hele tijd daarvoor. Ze tonen wel een aanvoelen van iets dat blijkbaar aanwezig was op verre afstand, terwijl hetgeen ik becommentarieer soms sloeg op persoonlijke dingen in huiselijke context of een vertrouwde omgeving. Maar ik denk dat er een connectie is tussen beide."

Vorig jaar was er nog geen onrust in de Gazastrook, maar wel in Egypte.

Du bois: "Er is altijd wel ergens een brandhaard, die je donker kan stemmen of die je kleine, moeilijke dingen doet relativiseren. De tekeningen zijn kleine conversaties met mezelf, die me telkens een stapje verder brengen en de dingen terug in perspectief zetten."

Heeft de dagelijkse portie slecht nieuws impact op ons volgens jou?

Du bois: "Ja, absoluut. Het is volgens mij onmogelijk om je daarvan te distantiëren. Ik heb alleszins die neiging niet, integendeel. Laat me de

(vervolg zie pagina 11)

(vervolg van pagina 9)

realiteit en de gruwel maar goed aanvoelen. Ik lees er zoveel mogelijk over en slorp die informatie zoveel mogelijk op. Echter nooit met de bedoeling om die informatie in mijn werk te ontleden of te filteren. Ik wil erin ondergedompeld worden en dan zien wat dat met me doet. En ik wil vooral het contact met het kleine van alledag niet verliezen. En die kleine dingetjes kunnen soms echoën naar de grote of andersom."

"Ik heb de neiging om heel veel te zien, te voelen, te horen en op te sporen, waardoor er af en toe een kortsluiting dreigt. Tekenen is mijn manier om alles te ventileren."

Ik bemerk een soort urgentie in je werk. Op één van de tekeningen staat geschreven: "ASSEYEZ-VOUS. IL FAUT QU'ON PARLE." Je spreekt de toeschouwer hiermee heel direct aan.

Du bois: "Het werk is multi-interpreteerbaar. Het kan op allerlei situaties, in verschillende contexten toepasbaar zijn. Het kan een 'laten we spreken, de toestand is ernstig genoeg' zijn. Het kan ook gelezen worden als een gesprek met 'de tijd' zelf. Kan dat niet wat rustiger aan? Ik moet denken en werken en ik krijg daar de tijd niet voor."

Arpaïs du bois 'Par Les Bretelles' tot 8 november in Gallery FIFTY ONE, Zirkstraat 29, Antwerpen. Open 11-18 u.
www.gallery51.com

4.09 2014 **H ART**